

**АНГЕЛ КАРАЛИЙЧЕВ
ЛЕДЕНИ ДАНТЕЛИ
КИТАЙСКА ЛЕГЕНДА**

chitanka.info

Живяла някога в далечната Корея една девойка на име Ок Сун. Тя била такава майсторица, каквато нямало нито в Страната на утринната свежест, нито в земите, където растат стройните кедрови дървета и хората ядат ориз наместо хляб. Чул за нейното изкуство тогавашният цар и заповядал на прислужниците си да му доведат необикновеното момиче. Прислужниците яхнали най бързоходите си коне и тръгнали да изпълнят царската заповед. Подир три дни те се върнали в царския дворец и пред царя и царицата се изправила самата майсторица Ок Сун, облечена в одежда, изтъкана от коприна, нежна като сребърна мъглица, забулила млада пролетна гора, в която духа кротък ветреца и се чуват гласове на току-що пробудени птици.

Царят отворил широко очите си, а царицата плеснала с ръце и попитала момичето:

— Кой направи тази чудна дреха?

— Аз! — тихо прошепнала девойката и скромно навела очи към земята.

— Можеш ли да измайсториш втора дреха, която да няма равна на себе си и да надминава твоята по хубост?

— Мога — отвърнало момичето, — но ще ми бъдат потребни цели три години.

— Ще чакам! — извикала с властен глас царицата и поръчала да отведат Ок Сун в царската подземна работилница, където имало конци, усукани от злато, гранчета от сребро, скъпоценни камъни, събрани от цял свят. Само едно нямало: слънчева светлина не влизала отникъде.

Подземната работилница се намирала на морския бряг и там от зори до мрак се чувало само бученето на морските вълни, които се блъскали със страшен грохот, обливали крайбрежните камъни и утихвали само за един час в полунощ, когато месечината огрявала заспалия царски дворец.

Младото момиче пристъпило плахо в полумрачната работилница, запалило една восъчна свещица и се заловило за работа. То не се докоснало до царските съкровища, а поискало да му донесат само две плетачни куки, направени от слонова кост, и да му съберат паяжините, които бляскат, озарени от слънцето, и трепкат, лъхнати от най-кроткия полъх на гълъбовите крила. Три години денем и нощем заключената в подземие то девойка се трудила, изпяла всичките песни, които знаела от майка си, измислила си нови, още по-хубави, каквито никой човек

не е слушал, и жадувала за нощните часове, когато морските вълни затихвали и спокойствието навлизало в нейното тревожно сърце, а сънят затварял клепките на очите ѝ.

Минали три години. Един ден Ок Сун повикала главния надзирател на работилницата и му предала своето ръкоделие — да го поднесе на царя и царицата. То било дантела, изплетена от паяжина — трепетна и нежна, — която падала върху човешката коса като застинала морска пяна. Царят останал потресен от нейните изкусни ръце, а царицата преметнала дантелата върху раменете си и станала по-хубава от всичките жени на земята. Тя се огледала в бистрото езеро на градинския фонтан и дигнала молещи очи към царя:

— Ти си могъщ — рекла тя, — господарю мой, направи тъй, че занапред никоя жена да не може да получи такава дантела. Само аз да я нося.

Жестокият цар, който лишил девойката от светлина, кимнал с глава, с което искал да каже че е готов да изпълня молбата на царицата, и повикал главния палач на двореца.

— Отнемете ѝ очите — заповядал той, — за да не може никога да изплете друга дантела като тая, която е изплела.

Втурнал се царският палач в подземната работилница, но какво заварил! От тригодишното денонощно напрежение в полумрака девойката съвсем ослепяла, докато свърши дантелата. Очите ѝ зеели като пресъхнали кладенци.

Прехапал устни палачът и се върнал пак при царя. Попитал го:

— Какво да правя с нея?

— Хвърли я на тигрите! Тя заслужава голяма награда! — викнал гневно царят.

Но когато злодеят блъснал невинното даровито момиче в зверилницата на гладните тигри, то протегнало ръце към тях да ги помилва по главите и кръвожадните зверове мигом се укротили.

И до ден днешен през зимните нощи Ок Сун ходи невидима от къща на къща и рисува по стъклата на прозорците ония чудесни ледени дантели, които много напомнят нейното някогашно ръкоделно майсторство.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.